

Jon Ronson

Män som stirrar på getter

Översättning Lars Ahlström

Optimal Förlag

Till getens hjärta

Savellis Dans- och Kampsportsstudio ligger om hörnet från en Red Lobster-restaurang, en TGI Friday's, en Burger King och en Texaco-mack i förorten till Cleveland Ohio. Skylten på dörren gör reklam för kurser i "balett, step, jazzdans, hip-hop, aerobatik-dans, tåspetsdans, kickboxning och självförsvar".

Jag hade ringt till Guy Savelli några veckor tidigare och berättat vem jag var. Jag frågade honom om han kanske skulle kunna beskriva det arbete han hade utfört i Getlabbet. Överste Alexander hade berättat att Guy var civil. Han hade inget militärt kontrakt. Så det verkade finnas en möjlighet att han skulle tala. Men istället blev det en mycket lång tystnad.

"Vem är du?" frågade han slutligen.

Jag berättade för honom en gång till. Sedan hörde jag en mycket djup suck. Det var någonting mer än "Åh nej, inte en journalist". Det lät nästan som ett ylande mot ödets oundvikliga och orättvisa krafter.

"Ringer jag vid en olämplig tidpunkt?" frågade jag.

"Nej."

"Så var du med i Getlabbet?" frågade jag.

"Ja", han suckade igen. "Och ja, jag dödade en get när jag var där."

”Du håller väl inte på med det där längre?” frågade jag.

”Jo, det gör jag”, sa han.

Guy tystnade igen. Sedan sa han och nu lät han sorgsen och bedrövad. ”I förra veckan dödade jag min hamster.”

”Bara genom att stirra på den?” frågade jag.

”Ja”, bekräftade Guy.

Guy var lite mer avslappnad i egen hög person, men inte mycket. Vi träffades i foajén till hans dansstudio. Han har barnbarn nu, men han är fortfarande rastlös och full med energi, han gick runt i rummet som en besatt. Han var omgiven av några av sina barnbarn och en fem, sex *Kung Tao* elever stod oroliga längs väggarna i studion. Någonting var på gång, så mycket var helt klart, men jag visste inte vad.

”Så du gjorde det här med din hamster?” frågade jag Guy.

”Va?” sa han.

”Hamstrar”, sa jag och kände mig plötsligt osäker.

”Ja”, sa han. ”De...” plötsligt for ett förbryllat ansiktsuttryck över hans ansikte. ”När jag gör det, dör hamstrarna”, sa han.

”Verkligen?” sa jag.

”Hamstrar driver mig till vansinne”, sa Guy och han började tala väldigt snabbt. ”De bara går runt och runt. Jag ville göra så att de inte gick runt. Jag tänkte, jag ska göra den sjuk så att den gräver en grop i sågspånet eller någonting sådant.”

”Men istället fick du den att dö?”

”Jag har det på band!” sa Guy. ”Jag spelade in det. Du kan få se på bandet.” Han tystnade. ”Det var en kille som tog hand om hamstern varje kväll.”

”Vad menar du?” frågade jag.

”Matade den, gav den vatten.”

”Så du vet att det var en frisk hamster”, sa jag.

”Ja”, sa Guy.

”Och sedan började du stirra på den”, sa jag.

”I tre dagar”, suckade Guy.

”Du måste verkligen hata hamstrar”, sa jag.

”Det är inte för att jag vill göra det särskilt mot hamstrar”, förklarade Guy. ”Men om man är en *mästare* så borde man kunna göra sådant. Är livet bara ett slag eller en spark? Eller finns det mer än det?”

Guy hoppade in i sin bil och åkte iväg för att leta rätt på sin video med hamstern som blev ihjälstirrad. Under tiden som han var borta, satte hans barn Bradley och Juliette upp en videokamera och började filma mig.

”Varför gör ni det?” frågade jag.

Det blev tyst.

”Fråga pappa”, sa Juliette.

Guy återvände en timma senare. Han hade med sig en bunt med papper, fotografier och ett par videokassetter.

”Åh, jag ser att Bradley har ställt upp kameran”, sa han. ”Bry dig inte om det! Vi filmar allting. Det har du väl ingenting emot?”

Guy stoppade in bandet i videobandspelaren och jag började titta.

Videon visade två hamstrar i en bur. Guy förklarade att han stirrade på den ena och försökte göra den sjuk och påtagligt paranoid mot sitt hjul, medan den andra skulle fortsätta vara en ostirrad kontrollhamster. Tjugo minuter gick.

”Jag har aldrig haft någon hamster”, sa jag. ”Så jag ...”

”Bradley!” avbröt Gay. ”Har du någonsin haft en hamster?”

”Ja”, svarade Bradley.

”Har du någonsin sett dem göra *så* förut?”

Bradley kom in i rummet och tittade på videon en stund.

”Aldrig”, sa han.

”Titta så den blänger på sitt hjul!” sa Guy.

Målhamstern verkade verkligen plötsligt vara misstrogen mot sitt hjul. Den satt längst bort i buren och tittade försiktigt på det.

”Vanligtvis älskar den där hamstern sitt hjul”, förklarade Guy.

”Det verkar underligt”, sa jag, ”Men jag måste medge att känslor som omtanke och försiktighet inte är lätta att urskilja hos en hamster.”

”Visst, visst”, sa Guy.

”Det kommer att finnas folk som läser det här som har hamstrar”, sa jag.

”Bra”, sa Guy. ”Då kommer de att veta hur ovanligt det här är. Dina hamstermänniskor kommer att veta det.”

”De av mina läsare som har en hamster”, medgav jag, ”de kommer att veta om det här är ett onormalt beteende... han har fallit!” sa jag.

Hamstern hade trillat omkull och låg med benen i luften.

”Jag åstadkommer det jag ville göra”, sa Guy. ”Titta! Den andra har sprungit bort till den! Han är uppe på den andra hamstern! Det är bisarrt! Det är lite galet eller hur? Han rör sig inte! Jag åstadkommer det jag vill där och då.”

Den andra hamstern trillade omkull.

”Du dödade båda hamstrarna!” sa jag.

”Nej, den andra trillade bara omkull”, förklarade Guy.

”Okej”, sa jag.

Det blev tyst.

”Är den död nu?” frågade jag.

”Det blir mer bisarrt om en stund”, sa Guy. Han verkade undvika frågan. ”*Nu!* Det är mer bisarrt nu!”

Hamstern var orörlig. Och den fortsatte att vara det – helt orörlig – i en kvart. Sedan skakade den på sig och började äta igen.

Och sedan tog bandet slut.

”Guy”, sa jag. ”Jag vet inte vad jag ska tro om det här. Hamstern verkade uppföra sig ovanligt i jämförelse med kontrollhamstern, men den dog helt klart inte. Jag tyckte att du sa att jag skulle få se den dö.”

Det blev tyst en stund.

”Min fru sa nej”, förklarade han. ”När jag var hemma i huset sa hon, ’Du vet inte om den här killen är någon sådan där blödig liberal’. Sa hon. ’Visa inte hamstern som dör för honom. Visa inte det. Visa honom bandet där hamstern uppträder bisarrt istället.’”

Guy förklarade att det jag just hade sett var de redigerade höjdpunkterna av två dagars kontinuerligt stirrande. Det var den tredje dagen som hamstern dog, berättade han.

”Jag är ett spöke”, sa Guy.

Vi var i foajén till hans dansstudio, vi stod under anslagstavlan. Den är fylld med minnen av familjen Savellis framgångar. Jennifer Savelli, Guys dotter, dansade med Richard Gere i Chicago. Hon dansade på den 75:e Oscarsutdelningen. Men det fanns inte mycket om Guy – inga tidningsurklipp eller någonting sådant.

”Du skulle aldrig ha hört talas om mig om inte överste Alexander hade nämnt mitt namn”, sa han.

Det stämde. Allt jag hittade om Guy i tidningarna var några enstaka artiklar från *Cleveland Plain Dealer* om priser som hans elever hade vunnit i lokala tävlingar. Den andra sidan av hans liv var helt odokumenterad.

Guy rotade bland papper och fotografier.

”Titta”, sa han. ”Titta på det här!”

Han gav mig ett diagram.

”Är det här Getlabbet Guy?” frågade jag

”Ja”, sa Guy.

Bradley filmade mig under tystnad när jag studerade diagrammet över Getlabbet.

Sedan tappade Guy sina papper och fotografier. De spreds ut över golvet. Vi böjde oss båda ner för att plocka upp dem.

”Åh”, mumlade Guy. ”Det var inte meningen att du skulle se det.”

Jag tittade snabbt bort åt det hållet. Ögonblicket innan Guy

Tomt rum	Testdjur	X
	100	
Experimentrum		
X Mr Savelli		

gömde det mellan ett par dokument fick jag en glimt av det jag inte skulle se.

”Fy fasen”, sa jag.

”Det stämmer”, sa Guy.

Det var ett suddigt kort av en soldat som hukar på ett frosttäcktt fält invid ett staket. Fotografiet verkade ha fångat soldaten när han gav geten ett dödligt karateslag.

”Herre jävlar”, sa jag.

”Det var verkligen inte meningen att du skulle se det där”, sa Guy.

Guys berättelse började med att han helt plötsligt fick ett telefonsamtal sommaren 1983.

”Herr Savelli?” sa rösten. ”Jag ringer från specialstyrkorna.”

Det var överste Alexander.

Guy var ingen militär. Varför ringde de till honom? Översten förklarade att sedan deras senaste kampsportstränare, Michael Echanis dog i Nicaragua 1978 så hade specialstyrkorna i stort sett slutat att inkludera den typen av tekniker i sina träningsprogram nere i Fort Bragg, men nu var de redo att ge dem en ny

chans. Han förklarade att de hade valt honom på grund av den formen av kampsport som han höll på med – *Kun Tao* – har en unikt mystisk dimension. Guy lär sina studenter att det ”bara är med en total integrering av det mentala, fysiska och andliga som man kan hoppas på att klara sig oskadd. Vår avsikt är att lära ut den här integrerade vägen och visa andra hur man får exceptionella paranormala resultat som vanligtvis associeras med sagor för barn.”

Översten frågade Guy om han kunde komma ner till Fort Bragg en vecka eller så för att testa hur det fungerade. Kunde han kliva i Michael Echanis kostym? Guy sa att han skulle försöka.

Den första dagen lärde Guy soldaterna hur de slog sönder cementklumpar med bara händerna, hur de stod emot att bli slagna i nacken med ett tjockt metallrör och hur de får en person att glömma vad han skulle säga.

”Hur får man en person att glömma vad han ska säga?” frågade jag Guy.

”Lätt”, sa han. ”Man gör bara så här:” Guy skrynkade ihop ansiktet och hojtade, ”Neeeee!”

”Verkligen?” sa jag.

”Har du någonsin spelat biljard och missat din stöt och så vill du att din motståndare ska missa sin stöt och du bara, ’Neeeeej?’ och då missar han sin stöt! Det är samma sak.”

”Handlar det om tonläget?” frågade jag.

”Du säger det *inne* i huvudet”, sa Guy, förargat. ”Du får den *känslan* inom dig.”

Och så, på kvällen efter den första dagen nämnde specialstyrkorna för Guy att de hade getter. Guy sa att han inte kom ihåg vem det var som ledde in samtalet på dem, men att han vid någon tidpunkt under kvällen sa, ”Vi provar det”.

”Och morgonen därpå”, sa Guy, ”hämtade de geten, ställde den i ordning och vi började.”

Under tiden som Guy berättar om sina upplevelser är atmos-

fären inne i dansstudio orolig. Bradley fortsätter att filma mig. Av och till, när vi småpratar om semestrar eller om vädret, märker jag vilken fin familj Savellis är – sammansvetsad, tuff och intelligent. Men så fort som vi återgår till ämnet getter, förändras stämningen genast.

Det visar sig att geten som Guy stirrade på kunde bräka och inte hade blivit skjuten i benet. Guy hade sagt att han ville ha en normal, frisk get och det var vad han fick. Den fördes in i ett litet rum som var tomt förutom en soldat med en videokamera. Guy ställde sig på knä på golvet i ett annat rum.

Och han började få den där känslan inom sig.

”Jag föreställde mig en gyllene väg som ledde upp till himlen”, sa han. ”Och Herren var där, och jag gick in i hans armar, och jag ryste och jag visste att det var rätt. Jag ville komma på ett sätt att få ner den där geten. Vi har en bild av S:t Mikael, ärkeängeln med ett svärd. Så jag tänkte på den. Jag tänkte på S:t Mikael med sitt svärd som...”

Guy mimade bilden av att S:t Mikael våldsamt stötte ner svärdet i geten.

”...han stötte genom geten...”

Guy slog ihop händerna.

”...och fällde den till marken. Inom mig jag kunde inte ens andas. Jag höll på att...”

Guy mimade att han kämpade för att andas.

”...och du tror på det”, sa han. ”Du tror på det. Och efter ungefär en kvart sa jag, ’Lenny det är bäst att du går och kollar. Jag vet inte med säkerhet.’”

Lenny från specialstyrkorna försvann in i rummet där getterna var. Han kom tillbaka och sa överraskad och allvarlig, ”Geten är nere”.

”Och det var det hela?” frågade jag.

”Det var det hela”, svarade Guy. ”Den låg där ett tag och sedan reste den sig igen.”

”Och det är det hela?” frågade jag.

”Nej”, sa Guy vemodigt. ”Jag önskar att det var det. Men dagen därpå ville de att jag skulle göra det *igen*. Men den här gången ville de att jag skulle *döda* geten. De sa ”*Döda geten!*”

Han tystnade, som om för att säga, ”Förstår du vad jag var tvungen att hantera?”

”Varför skulle du döda geten?” frågade jag.

”Militärer”, suckade Guy. ”Jag antar att de tänkte att man kunde ... vad det nu var ...”

”Okej”, sa jag.

Så dag tre utformades ett nytt experiment. Guy sa till specialstyrkorna att samla ihop trettio getter.

”Trettio getter”, sa han. ”Sätt nummer på dem. Jag väljer ett nummer. Jag dödar geten.”

Vid det här tillfället hade specialstyrkorna placerat ut beväpnade vakter runt Getlabbet. Det hade inte förekommit någon sådan säkerhet dagen innan, antagligen för att de inte kunde föreställa sig att geten skulle tuppa av. Men den här gången var det en mycket mer allvarlig stämning, berättade Guy. Trettio getter med nummer på ryggen vallades in. Guy valde slumpmässigt ut nummer 16 och började.

Men han berättade att den här gången kunde han inte koncentrera sig. När han föreställde sig hur han gick in i Herrens armar, avbröts hans meditation av minnet av soldaten från specialstyrkorna som skrek ”*döda geten*” åt honom. Han kom så långt som till bilden av ärkeängeln S:t Mikael, men precis när han skulle stöta ner sitt svärd avbröt ropet ”*döda geten*” än en gång den psykiska vägen mellan Guy och djuret.

”Jag blev bara så förbannad”, sa Guy. ”Men, hur som helst, när Lenny gick in i rummet bredvid och tittade visade det sig att nummer *sjutton* hade dött.”

”En kollateral skada?” sa jag.

”Exakt”, sa Guy.

Och det, berättade han, var det hela.

Förutom en sista sak. Guy berättade att det tio år senare kom tre soldater från specialstyrkorna på Fort Bragg till Cleveland, de hade hört ryktesvis att Guy hade stirrat ihjäl en get på deras bas. De ville veta om ryktet stämde. De ville se det själva. De ville att Guy skulle döda en get åt dem.

Men Guy sa nej. Han hade dödat tillräckligt med getter för ett helt liv. Han började känna att de mörka sidorna av karma började sänka sig över honom. Så han erbjöd dem en kompromiss. Han skulle lära soldaterna hur de gjorde det själva. Så männen från specialstyrkorna arrangerade ett möte med Guy hos en lokal veterinär, som hade lovat att tillhandahålla en get och en EKG-maskin.

”Drog du in en veterinär i det här?” frågade jag överraskad.

”Ja, den killen var en god vän till mig”, sa Guy.

”Och han tillhandahöll geten?”

”Ja.”

”Men den Hippokratiska eden då?” frågade jag.

”Vaddå?” sa Guy lite syrligt.

”Jag är bara förvånad att en civil veterinär skulle tillhandahålla en get till några soldater för att de skulle försöka att stirra ihjäl den.”

Men Guy bara ryckte på axlarna och sa att jag inte behövde lita på hans ord och satte in en kassett i videobandspelaren och tryckte på play.

Och jag såg att det var sant. En underlig tablå flimrade fram på skärmen, öppningsscenen på en ”getsnuffmovie”. En get var kopplad till en EKG-maskin. Veterinären synes inte till, men allt utspelade sig helt klart hos en veterinär, med diplom på väggen och diverse djurmedicinska saker runt omkring. Två soldater i stridsmundering satt på plaststolar och antecknade. Geten bräkte. Soldaterna fortsatte att anteckna. EKG-maskinen blippade. Soldaterna gjorde fler anteckningarna. Guy petade mig i sidan.

”Ha!” sa han. ”Kära nån!” skrockade han. ”Vi har inte ens kommit till den bästa delen ännu.”

”Är det någon som stirrar på geten?” frågade jag.

”Ja”, sa han. ”Den killen.”

”Vilken då?” frågade jag. ”Den eller den?”

”Ingen av dem”, svarade Guy. ”*Den.*”

Guy pekade mot hörnet av skärmen på någonting som jag inte hade sett tidigare – skor som tillhörde en tredje man, precis utanför bild.

Bräkandet, blippandet och antecknandet fortsatte. I ytterligare tio minuter.

”Kommer jag att få se någon slags fysisk reaktion hos geten?” frågade jag Guy.

”Det kommer nu!” sa Guy. ”Titta på maskinen. ”Hjärtfrekvensen låg runt sextiofem. Nu har den fallit till fyrtiofem.”

”Åh”, sa jag.

Videon tog slut. Guy stängde av tv:n. Han verkade lite irriterad över min missnöjda ton.

”Låt mig få en sak fullkomligt klar för mig”, sa jag. ”Det jag just såg var nivå ett.”

”Det stämmer”, sa Guy. ”Geten var kopplad till livskrafterna hos mannen utom bild.”

”Och om man går längre med det där”, sa jag, ”till nivå två, så faller geten omkull, eller välter eller så.”

”Det stämmer”, sa Guy.

”Så hamstern var nivå två?” frågade jag.

”Ja”, sa Guy.

”Och om man fortsätter längre ändå, då dör geten eller hamstern.”

”Ja”, Guy gjorde en paus. ”Men nivå ett är högt!” sa han. ”Jo du, nivå ett är högt!”

”Gör det ont på mottagaren av nivå ett?” frågade jag.

”Nej”, sa Guy.

”Guy”, sa jag vårdslöst, ”kan du göra nivå ett på mig?”

Det blev en tystnad.

”Inte den här gången”, sa Guy försiktigt. ”När du kommer tillbaka ska jag göra det. Den här gången sa min fru *nej*. Hon sa att ’Du känner inte den här personen.’ Och det stämmer. Hon sa, ’gör inte någonting den här gången.’ Hon sa att jag litar för mycket på alla människor. Och det gör jag, jo då.”

Min dag hos Savellis var slut, så jag tackade dem och gjorde mig redo att gå. Det var då som Guy knackade mig försiktigt på axeln och sa, ”Det finns en sak som du borde veta.”

”Mm”, sa jag.

Och han berättade.

Och då blev allting begripligt – den djupa sucken jag hade hört på telefonen när jag ringde Guy första gången, chocken på allas ansikten när jag såg bilden på geten som blev ihjälslagen med ett karateslag ute på ett fruset fält, Bradley som hela tiden filmade mig. Guy berättade allting för mig, och när han hade förklarat färdigt, sa jag, ”å Herre Gud”.

Guy nickade.

”För helvete”, sa jag. ”Verkligen?”

”Verkligen”, sa Guy.

”Herre jävlar”, sa jag.

Departementet för inrikes säkerhet

Sex år innan generalmajor Albert Stubblebine III misslyckades med att gå genom väggen på sitt kontor i Arlington i Virginia, existerade inte den avdelning där han arbetade. INSCOM – den amerikanska arméns avdelning för underrättelse och säkerhet, fanns inte. Det fanns bara militära underrättelseenheter slumpmässigt utspridda i världen. Enligt författaren Richard Koster, som tjänstgjorde vid kontraspionagets 470:e avdelning i Panama under åren innan Stubblebine, var det kaos.

När jag ringde till Koster för att fråga honom om livet i den militära underrättelsetjänsten innan Stubblebine berättade han: ”Sent på femtiotalet fördes desperata samtal mellan de högre officerarna. ’Vår militära underrättelse måste utökas kraftigt. Vi vill att ni frigör X antal officerare. Vi behöver en överste, tre majorer, sex kaptener och femton löjtnanter, de kommer omedelbar att få nya uppdrag inom militära underrättelsetjänsten.’ Vad gör du om du får ett sådant samtal? Du tänker, ’Ha! De ska få alla våra klantskallar och snubbelpellar.’ Och så blev det. Det var de som kom till arméns underrättelsetjänst, mer eller mindre överallt.”

”Hur var det i Panama innan general Stubblebine?” frågade jag.

”Det var ingen särskilt skarp organisation”, sa han ”Det var upplopp i Panama City ett år. Min överste kom framrusande till mig. ’Var är det här upproret?’ ’Det är precis framför justitiepalatset’, sa jag. ’Var ligger det’, sa han. ’Bege dig till Tivoli Hotel så ser du det från balkongen’, berättade jag. Han tittade på mig som om jag var Einstein, för att jag visste det här.”

Sent på sjuttioalet fick en brigadgeneral vid namn William Royle i uppdrag att ordna upp den där röran. Han skulle skapa ett slags CIA för armén, som skulle kallas INSCOM. Och 1981 utsågs general Stubblebine till chef, djupt påverkad av Jim Channons operativa instruktionsbok för Första Jordens Bataljon och fullkomligt övertygad om att USA, den stora supermakten behövde försvaras av människor som verkligen hade superkrafter.

Stubblebine var utbildad vid West Point och hade en magisterexamen i teknisk kemi från Columbia. Han hörde talas om Första Jordens Bataljon när han var vid arméns underrättelse-skola i Arizona. Den som uppmärksammade honom på det var hans vän och underordnade, överste John Alexander, han som uppfann det klibbiga skummet.

Nu var general Stubblebine fast besluten att omvandla alla sina 16000 soldater till en ny armé, en armé med soldater som kunde böja metall med mental kraft och gå igenom föremål och följaktligen aldrig behöva genomgå ett kaotiskt trauma som Vietnamkriget igen. Vem skulle vilja bråka med en sådan armé?

Stubblebines period som ledare för den militära underrättelsen sammanföll dessutom med stora budgetnedskärningar. Det var neddragningar efter Vietnam, och Pentagon ville att deras soldater skulle åstadkomma mer för mindre pengar. Att lära sig att gå genom väggar var ett ambitiöst men billigt projekt.

Och det var på så sätt som Jim Channons galna visioner,

utlösta av den depression som Vietnamkriget gav honom, hittade in till de högsta nivåerna av den amerikanska militären.

Tjugo år senare, på rum 403 på Tarrytown Hilton i delstaten New York, just när general Stubblebine avslutade sin beskrivning av de misslyckade försöken att gå genom väggen tittade han ut genom fönstret.

”Ett moln”, sa han.

Generalen, hans andra fru Rima och jag, vi reste oss från stolarna alla tre.

”Herre jävlar Jon, jag vet inte”, sa generalen. ”Jag har aldrig försökt mig på ett så stort.”

Vi hade suttit och väntat hela dagen på att rätt typ av moln skulle visa sig. Ett cumulusmoln skulle det vara, så att han skulle kunna visa mig att han kunde skingra det bara genom att stirra på det. Av alla hans krafter var det den enklaste att visa upp.

”Alla kan se det”, hade han utlovat, ”och alla kan göra det”.

”Precis där i hacket, långt borta vid tallarna”, sa Rima. ”Ta det där.”

”Nu ska vi se”, sa generalen.

Han stod mycket stilla och började titta uppåt mot himlen.

”Försöker du skingra det där borta?” frågade jag. ”Är inte det för långt borta?”

General Stubblebine tittade på mig som om jag var knäpp.

”De är långt borta *allihop*”, sa han.

”Där borta!” sa Rima.

Jag lät ögonen fara fram och tillbaka över himlen och försökte lista ut vilket moln det var som generalen försökte skingra.

”Det är borta!” sa Rima.

”Molnet verkar ha försvunnit”, bekräftade generalen.

Vi satte oss ner igen. Sedan sa generalen att han inte var säker. Molnen hade rört sig så fort, han sa att det inte gick att avgöra hundra procentigt om han hade fått det att skingras. Det kan ha varit helt vanlig meteorologi.

”Svårt att säga vem som gjorde vad med vem”, sa han.

Han berättade att ibland när de var ute och körde långa sträckor brukade Rima köra och han skingra molnen, och om det var ett fluffigt moln på en blå himmel, så försvann det utan tvekan. Han stirrar och molnet skingras, men den här dagen var inte ett sådant tillfälle.

År 1983, två år in på sitt chefskap över den militära underrättelsen, blev general Stubblebines jakt på ett odiskutabelt mirakel angelägen. Han behövde någonting som kunde göra hans överordnade på Pentagon nöjda, och det snabbt, hans jobb hängde på det.

General Stubblebine var sur över att han fortfarande inte lyckades gå igenom väggen. Vad var det för fel på honom som inte kunde göra det? Han hade kanske för mycket att göra för att han skulle kunna nå en tillräcklig koncentrationsnivå? Det var i huvudsak general Manuel Noriega i Panama som var orsaken till hans problem. Noriega hade funnits på amerikanska underrättelsetjänstens lönelista sedan 1970-talet, sedan CIA-chefen George Bush hade godkänt rekryteringen, men nu gick han inte att kontrollera.

General Stubblebines motsvarighet inom CIA hade använt Panamas nätverk av hemliga landningsbanor för att transportera vapen till Contras i Nicaragua. När vapnen hade levererats återvände flygplanen till Panama för att tankas inför resan tillbaka till USA. Noriega tog tillfället i akt att fylla dem med kokain. Och det var på så sätt som CIA blev inblandade i Noriegas kokainsmuggling. Den här besvärliga alliansen gjorde båda sidor paranoida, och när general Stubblebine besökte Panama upptäckte han till sin stora ilska att Noriega avlyssnade hans hotellrum.

Det var ungefär här som striden mellan de två generalerna – Noriega och Stubblebine – förflyttades till det övernaturliga. Noriega började knyta svarta band om fotlederna och lägga små

pappersbitar i sina skor med namn på för att skydda sig mot förbannelser från sina fiender. Det är möjligt att han gick omkring i Panama City med namnet Stubblebine i hemlighet i sin sko, samtidigt som generalen försökte gå genom sin vägg. Hur skulle general Stubblebine kunna koncentrera sig för att passera genom föremål när det var så mycket galna saker som pågick runt omkring honom?

General Stubblebine kontrade med att sätta sina parapsykiska spioner på Noriega. Det här var gruppen i Fort Meade. De som arbetade i en rivningsfärdig byggnad vid en skogsstig i Maryland och som, eftersom de inte existerade officiellt, inte hade någon kaffebudget, något som de hade kommit att ogilla. De höll också på att bli helt galna. Deras kontor var klaustrofobiskt och det var flera av dem som inte gillade varandra. En av dem, en major Ed Dames hade börjar spionera parapsykiskt på Loch Ness-monstret när de inte hade så mycket officiellt militärt parapsykiskt arbete. Han fastställde att det var ett dinosauriespöke. Den upptäckten irriterade en del av de andra, som uppfattade det som ovetenskapligt och uppriktigt sagt orimligt. En annan av de parapsykiska spionerna, David Moorhouse, skulle snart komma att skriva in sig akut på psyket på grund av alltför mycket parapsykiskt spionerande.

De kunde inte få upp dörren på baksidan. Den var låst och man hade målat över den ett antal gånger genom åren. Ingen visste var nyckeln fanns. En dag höll de nästan på att svimma därinne och de började diskutera om de skulle sparka upp dörren för att få lite korsdrag.

”Vi kan inte göra det”, konstaterade Lyn Buchanan. ”Vi existerar inte. Om vi sparkar upp den, så kommer ingen och lagar den.”

(Det var Lyn Buchanan som berättade det här för mig, när vi träffades sommaren 2003 på ett hotell i Las Vegas.)

”Låt mig ta hand om det”, sa den parapsykiske spionen Joe

McMoneagle. Han försvann och återvände tjugo minuter senare med en detaljerad och psykisk förutsägelse av den saknade nyckeln. Jon McMoneagle körde till en låsfirma i närheten, fick nyckeln tillverkad efter teckningen, återvände till enheten, låste upp dörren och bände sig igenom färgen.

”Joe är bra”, sa Lyn Buchanan. ”Joe är verkligen bra.”

Jag hälsade på Joe McMoneagle några månader senare. Han bor i Virginia nuförtiden. Jag nämnde Lyn Buchanans berättelse om nyckeln. När jag hade berättat vad Lyn hade sagt log Joe lite skyldigt.

”Jo, öh, faktum är att jag dyrkade upp låset”, medgav han.

Han förklarade att Lyn hade varit så imponerad och det hade gett de parapsykiska spionernas moral en sådan skjuts att han inte hade hjärta att avslöja för dem att dörren öppnades utan parapsykiska medel.

Arbetsituationen i Fort Meade var otrevlig och konspirationsteorierna började flöda innanför dess fördömda väggar. Där satt de, tidigare vanliga soldater som hade handplockats och initierats i en fantastisk, hemlig parapsykisk militär elitillvaro, som visade sig vara otroligt enformig. Lyn Buchanan och en del av hans kollegor hade börjat tro att det fanns en annan hemlig parapsykisk enhet, som var ännu mer dold och som antagligen hade tjugigare kontor.

”Jag började tro att vi bara var där för att åka dit”, sa Lyn när jag träffade honom i Las Vegas.

Lyn är en mjuk kille med hundögon som trots de förskräckliga arbetsförhållandena ser dagarna i den gamla enheten som de lyckligaste i sitt liv.

”Vad menar du med, ’där för att åka dit?’” frågade jag.

”Låt säga att *National Enquirer* någonsin fick nys om det här”, sa Lyn. ”Då skulle armén helt enkelt säga, ’Jo vi har en hemlig parapsykisk enhet. Här är den.’”

Bara häng ut de parapsykiska bara, gissade Lyn med viss bit-

terhet. Så att de andra parapsykiska, vilka de nu var, får vara i fred och ägna sig åt sitt ännu hemligare arbete.

Så när general Stubblebine 1983 bad gruppen att förutsäga vilket rum i en specifik villa i Panama City som Noriega bodde i och vad Noriega tänkte på när han var där, satte de genast igång, överlyckliga över att få lite distraktion.

General Stubblebine beordrade samtidigt en grupp med icke-parapsykiska spioner att hyra en lägenhet som låg granne med Noriegas villa. Timingen var kritisk. I samma ögonblick som de parapsykiska i Fort Meade lämnade sina förutsägelser, ringde general Stubblebine till de icke-parapsykiska i Panama och beordrade dem att ta sig över muren, in i villan och sätta in mikrofoner i Noriegas rum. Olyckligtvis larmades två av Noriegas vakthundar under räden och de icke-parapsykiska fick fly över muren.

General Noriega reagerade på det här angreppet med att placera en jättelik amulett runt halsen och köra till en strand i närheten där hans personlige trollkarl, en brasilianare vid namn Ivan Trilha, reste ett upplyst kors för att jaga bort amerikansk underrättelsepersonal.

General Stubblebine hade även fiender på hemmaplan. Hans överordnade officer, general John Adams Wickham, stabschef i den amerikanska armén, älskade inte det paranormala. General Stubblebine hade försökta imponera på honom under en smokingfest för höga militärer genom att plocka fram ett böjt bestick ur sin ficka, men general Wickham ryggade förskräckt tillbaka.

Orsaken till att general Wickham reagerade som han gjorde på böjda bestick finner man i Femte Mosebok kapitel 18, vers 10–11:

Hos dig må icke finnas någon som låter sin son eller dotter gå genom eld, eller som befattar sig med trolldom eller teckentydning eller svartkonst eller häxeri, ingen som förehar besvärjelsekon-

ster, ingen som frågar andar, eller som är spåman, eller som söker råd hos de döda.

General Wickham trodde, och sa så till sina kollegor, att djävulen på något sätt hade tagit över general Stubblebines själ. Det var djävulen och inte general Stubblebine som hade böjt gaffeln.

General Wickham har fortsatt att ha en framträdande roll även under senare presidenter i Vita Huset, bland annat George W Bush. I sin självbiografi hänvisar Colin Powell två gånger till honom som 'min mentor', och i juni 2002 fick han George W Bushs 'American Inspiration Award' för sitt arbete som en del av presidentens bönegrupp, en grupp om 3 miljoner amerikaner som loggar in på presidentaprayerteam.org varje vecka för att få veta vad de ska be för:

Be för de fortsatta insatserna i Kriget mot terrorismen, att presidenten och alla hans underrättelsekällor kommer att få den information som ger störst hjälp för att skydda USA. Be för att de ska ha gudomlig vishet i hur de hanterar all denna information. Be för effektiviteten i det nya initiativet med fingeravtryck som ska kontrollera utländska resenärer som kommer till Amerika. Be för en stark relation mellan Bush och Blair. Be för att presidenten ska fortsätta att ledas av Herren i sina kontakter med Storbritannien.

Och så vidare. General Stubblebine kunde kanske ha antytt för general Wickham att bönegrupper inte skilde sig från initiativ som att böja skedar, båda handlade om att utnyttja tankens kraft för att påverka saker på avstånd, men generalens oantastlige fiende när det gällde denna logik var Femte Mosebok kapitel 18 vers 10–11.

Lustigt nog, och ett faktum som general Wickham inte kände till, hade general Stubblebine utfört varenda en av de ovan

nämnda vederstyggligheterna inför Herren under sin tid som chef för arméns underrättelsetjänst, förutom att han inte hade fått sin son och sin dotter att gå igenom eld, men han hade gått igenom eld själv uppe i bergen i Virginia, under ledning av självhjälpsgurun Anthony Robbins.

General Wickhams stränga tolkning av Femte Mosebok gjorde general Stubblebines ställning ohållbar, det var därför han var så angelägen om att åstadkomma ett otvivelaktigt mirakel. Hemma i Arlington hade han ingen framgång med sina nattliga försök att sväva. Generalen tillskrev det här misslyckandet sin ständigt överlastad inkorg, det var även därför han begav sig till Fort Bragg för att övertyga specialstyrkorna om att spränga djurs hjärtan bara genom att stirra på dem. Om inte han hade tid att fullända den förmågan kanske de hade det.

Det är svårt att avgöra om general Stubblebine kunde ha funnit en själsfrände i sin överbefälhavare, president Reagan. Presidenten verkade ha en fot i varje läger. Hans stabschef Donald Regan skrev i sina memoarer att, ”I stort sett alla större insatser och beslut som Reagan fattade under min tid som Vita Husets stabschef, granskades i förväg av en kvinna i San Francisco som ställde ett horoskop för att säkerställa att planeterna var i fördelaktiga lägen.”

Den här kvinnan, som heter Joan Quigly, bestämde den exakta tidpunkten när presidenten skulle skriva under fördraget om kärnvapenstyrkor 1987. Joan Quigly arbetar nu för tiden under, den förmodligen icke-auktorerade titeln, ”Presidentens astrolog Joan Quigly”.

Men presidenten hade även samma respekt för de fundamentala delarna av bibeln som sin vän General Wickham. När delstaterna Virginia och Arkansas godtog en lag som sa att skapelseberättelsen skulle läras ut i offentliga skolor, hurrade presidenten åt initiativet och tillkännagav, ”Det religiösa Amerika vaknar!”

När jag ringde till general Wickham och bad om hans redogörelse för smokingmiddagen, berättade han att han kom ihåg den mycket väl. Det var en stor tillställning på ett ställe som heter Quarters One. Ja, han hade ryggat tillbaka, berättade han, för som kristen måste man acceptera att det övernaturliga finns, och ibland uppenbarar sig på olika sätt. Men general Stubblebine var, i vid bemärkelse, en av Guds killar.

”Jag blev faktiskt lite nyfiken”, berättade han.

General Stubblebine hade sett den där glimten av nyfikenhet hos general Wickham vid festen, och han insåg att det här ögonblicket kunde vara en vattendelare i militärhistorien. Om han bara kunde charma sin välkända kristne försvarsgrenschef genom att göra en paranormal uppvisning på plats, skulle det här kunna vara stunden när det övernaturliga började sin färd mot ett officiellt erkännande i den amerikanska armén?

Det var därför som general Stubblebine tog tillfället i akt och sa till general Wickham, ”Jag kan göra det nu om du vill. Jag kan böja en sked nu om du vill.”

Och det var, enligt general Wickham, general Stubblebines misstag.

”Jag ville inte att han skulle böja någon sked mitt under festen”, sa han. ”Det var en olämplig plats att göra det på.”

Det var precis den här typen av överdriven entusiasm som tvingade general Stubblebine att pensionera sig i förtid.

Men det övernaturliga kriget mot Manuel Noriega slutade inte med att general Stubblebine försvann. Fem år senare, i december 1989, inledde USA operation Just Cause för att göra sig av med Noriega och ställa honom inför rätta för kokainsmuggling. Men när de amerikanska trupperna kom till Panama upptäckte de att Noriega hade gömt sig.

En avdelning i den amerikanska administrationen (Sergeant Lyn Buchanan kommer inte ihåg vilken och i vilket fall så skulle informationen säkert vara hemligstämplad.) ringde de parapsy-

kiska spionerna. Var befinner sig Noriega? Lyn Buchanan satte sig i byggnaden i Fort Meade, försatte sig i trance och fick ”en stark impuls angående Noriegas placering”.

”Fråga Kirsty McNichol”, skrev han om och om igen på ett papper. ”Fråga Kirsty McNichol.”

Sergeant Buchanan var säker på att tv-skådespelerskan Kirsty McNichol som var med i *Starsky & Hutch*, miniserien *Family*, *The Bionic Woman* och *Love Boat II*, hade nyckeln till var general Noriega befann sig. Vid den tidpunkten, i december 1989 hade Kirsty McNichol precis spelat in en CBS special, *Dollda kameran! De första 40 åren*, och hade haft en roll i *Mord och inga visor* samt spelade med i den erotiska thrillern *Two Moon Junction*.

”Fråga Kirsty McNichol”, fortsatte Lyn att skriva i sitt tranacetillstånd.

Lyn slutade där och sa att han inte visste om någon hade gjort någonting med hans förutsägelse. Han förklarade att så som den hemliga parapsykiska enheten var organiserad, så innebar det att han sällan fick någon feedback om vad som hände när han hade lämnat sina förutsägelser. Han har inte en aning om amerikanska myndigheter kontaktade Kirsty McNichol.

Så jag försökte fråga henne själv. Jag skrev e-postmeddelanden till henne för att fråga henne om hon händelsevis hade vetat var general Manuel Noriega höll till i december 1989. Och även, var jag den förste som frågade detta, eller hade andra gjort det tidigare, kanske amerikanska underrättelsetjänsten?

Jag fick aldrig något svar.

För en vardagsagnostiker är det inte lätt att godta tanken att våra ledare och våra fienders ledare ibland verkar tro att det där med att sköta världspolitiken bör göras inom såväl vanliga som övernaturliga dimensioner.

Inom loppet av ett eller ett par år kontaktade jag alla jag kunde hitta som hade träffat Jim Channon under hans kaliforniska odysse sent på 1970-talet. En av dem var Stuart Heller. Stuart hade blivit presenterad för Jim av deras gemensamma vän Marilyn Ferguson – den omtalade författaren till *The Aquarium Conspiracy*. Stuart berättade att Jim var ”helt enkelt fantastisk”.

Nu för tiden utbildar Stuart företagsledare i stresskontroll. Han besöker Apple, AT&T, Världsbanken och NASA och coachar deras chefer hur de ska vara hålla sig koncentrerade och lugna mitt i arbetsplatsens larm. Han är en av många liknande gurus som reser runt bland företag i västvärlden och uppfyller Jims profetia från 1979, att ”det som utvecklas längs kusten idag kommer att vara nationens värderingar om tio år.”

Vid ett tillfälle när jag talade med Stuart råkade jag fråga honom om han kände till någon som var det levande förkroppsligandet av Första Jordens Bataljon. Stuart svarade genast, ”Bert Rodriguez”.

”Bert Rodriguez?” sa jag.

”Det är en kampsportssnubbe i Florida”, förklarade Stuart. ”Min yngre bror är en av hans elever. Jag har aldrig träffat någon som Bert. Hans gym är alltid fullt med före detta militärer, före detta specialstyrkorna. Skumma typer. Och mitt i allt det där är min tanige lille bror.”

Jag skrev in Bert Rodriguez namn i en sökmotor och skärmen fylldes med en bild av en kuban som såg våldsam ut, med rakad skalle och svart mustasch. Han höll just på och slänga en jättelik, svettig man i väggen på sitt gym – US 1 Fitness Center Dania Beach i Florida.

”En gång fick Bert min bror att ligga på golvet”, berättade Stuart, ”och la en gurka på hans bröst, band för ögonen på sig själv och wham! Han delade gurkan på mitten med ett samurajsvärd. Inte minsta rispa på min bror. *Med förbundna ögon!*”

”Herre jävlar”, sa jag.

”Bert är en av de mest andliga personer jag har träffat”, sa Stuart. ”Nej, andlig är fel ord. Han är ockult. Han är som ett vandrande förkroppsligande av döden. Han kan stoppa dig på håll. Han kan fysiskt påverka händelser med sina tankar. Om han fångar din uppmärksamhet kan han få dig att stanna dig utan att röra vid dig.”

Stuart gjorde en paus.

”Men han pratar inte så här. Han är den mesta Första Jordens Bataljonskillen jag känner till, men han kan inte uttrycka det. Han är en slagskämpe från Kuba. För Bert är det bara instinkt. Men *alla* ser det. Det är därför folk vill ha honom som tränare.

I april 2001 antog Bert Rodriguez en ny elev. Han hette Ziad Jarrah. Ziad kom till US 1 Fitness Center en dag och sa att han hade hört att Bert var bra. Varför Ziad valde Bert, bland alla de kampsportsinstruktörer som finns längs kusten i Florida, är något som det spekuleras mycket om. Det kanske var Berts unika ockulta rykte som föregick honom, eller så var det kanske Berts militära kontakter. Dessutom hade Bert utbildat säkerhetschefen hos en saudisk prins. Det kanske var därför.

Ziad sa till Bert att han var en affärsman som reste mycket och ville lära sig att försvara sig om en grupp angrep honom.

”Jag gillade Ziad”, sa Bert Rodriguez när jag ringde till honom. ”Han var mycket ödmjuk, lugn. Han var i god form. Mycket flitig.”

”Vad lärde du honom?” frågade jag.

”Kvävningsgreppet”, sa Bert. ”Man använder det för att söva eller döda en person. Jag lärde honom kvävningssgreppet och Kamikazeandan. Du behöver en kodex du skulle dö för, en Allt eller inget-önskan. Det är det som ger dig ett sjätte sinne, förmågan att se in i din motståndare och veta om han bluffar. Jo. Jag lärde honom kvävningssgreppet och Kamikazeandan. Ziad spelade fotboll. Jag har mycket hellre en fotbollsspelare bredvid mig

i ett slagsmål än någon med svart bälte i Tae Kwon Do. Fotbollsspelaren kan finta och ducka.”

Det blev en tystnad.

”Ziad var som Luke Skywalker”, sa Bert. ”När Luke Skywalker går på den osynliga gången, vet du? Du måste tro att den finns där. Jo. Ziad trodde på det. Han var som Luke Skywalker.”

Bert tränade Ziad i sex månader. Han gillade honom, kände sympati för hans tuffa uppväxt i Libanon. Han gav Ziad kopior av tre av sina träningsmanualer för knivslagsmål och Ziad lämnade dem vidare till en vän, Marwan al-Shehhi, som bodde en bit bort på samma gata på rum 12 i Panther Motel & Apartments i Derfield Beach i Florida.

Vi vet det för när Marwan al-Shehhi checkade ut från Panther Motel den 10:e september 2001, lämnade han kvar en flygplansmanual för en Boeing 757, en kniv, en svart tygväska, ett tysksvenskt lexikon och tre kampsportsmanualer skrivna av Bert Rodriguez, mannen som Stuart Heller hade sagt var, ”Den mesta Första Jordens Bataljonskillen som jag känner till”.

Marwan al-Shehhi var tjugotre år gammal när han checkade ut från Panther Motel, flög till Boston, bytte plan, tog kontroll över Flight 175 och kraschade det in i det södra tornet på World Trade Center.

Ziad Jarrah var tjugosex när han tog kontroll över Uniteds Flight 93, planet som störtade på en åker halvvägs till Washington DC.

”Vet du vad?” sa Bert. ”Jag tror att Ziads roll var att vara kaparen med hjärna. Han höll sig i bakgrunden för att se till så att allting gjordes ordentligt, att övertagandet av planet var klart.” Bert gjorde en paus. ”Om man älskar en son och han blir massmördare, så slutar man inte att älska den sonen, eller?”

Guy Savellis roll i Kriget mot terrorismen började när fem, sex främlingar bara några dagar efter varandra kontaktade honom

via e-post eller telefon vintern 2003. De frågade honom om han kunde döda getter mentalt. Guy var förbryllad. Han gick inte omkring och snackade om det här. Vilka var det här? Hur hade de fått reda på det här om getterna? Han låtsades ligkiltig och sa ”visst gör jag det”.

Sedan tog han telefonen och ringde direkt till specialstyrkorna.

Alla som hade kontaktat honom var muslimer, berättade han, med ett möjligt undantag, en engelsk snubbe (jag). De andra skickade helt klart e-post från muslimska länder, länderna i ondskans axel närmare bestämt. Det här hade aldrig tidigare hänt Guy. Kunde det vara al-Qaida? De kanske var bin Ladens agenter som hoppades på att kunna lära sig att stirra ihjäl folk? Var det här början på en helt ny paranormal gren av al-Qaida?

Specialstyrkorna instruerade Guy att träffa mig, om det nu var så att även jag var al-Qaida.

”Var försiktig med vad du säger till honom”, sa de.

Jag blev överraskad över att Guy till och med hade pratat med dem samma morgon som jag besökte honom. När jag satt och drack kaffe på Red Lobster, hade de ringt till Guy och sagt, ”Har han kommit ännu? Var försiktig. Och filma honom. Få honom på film. Vi vill veta vilka de här typerna är...”

Jag är inte säker på när, under vår dag tillsammans, som Guy bestämde sig för att jag inte var någon islamistisk terrorist. Det kanske var när jag upptäckte att hans dotter dansade i filmen *Chicago* tillsammans med Richard Gere och jag tjöt, ”Catherine Zeta Jones var fantastisk i den!”

Inte ens den mest avancerade under cover al-Qaida skulle komma på någonting sådant.

Jag vet att Guy inte var helt övertygad om att jag verkligen var en journalist under vårt hamstersamtal. När jag talade om mina läsare som hade hamstrar hade Guy tittat klenroget på mig eftersom han inte trodde att jag hade några läsare alls, och

att jag skulle berätta om alla de här sakerna för en terroristcell och inte någon läsande allmänhet.

Guy förklarade att det var orsaken till att det blev sådan panik när jag fick syn på fotografiet på soldaten som slog ihjäl en get med ett karateslag. Han avslöjade att det inte var något vanligt karateslag. Det var dödsslaget.

”Dödsslaget?” frågade jag.

Guy berättade om dödsslaget. Han berättade att det var det mytomspunna *Dim Mak*, även känd som den darrande handflatan. Dödsslaget är ett mycket löst slag. Geten knockas inte, skinnet brister inte. Det blir inte ens något blåmärke. Geten står där med förvirrat ansiktsuttryck ungefär en dag, innan den plötsligt välter omkull, död.

”Tänk dig om al-Qaida hade de krafterna”, sa Guy. ”Att stirra är en sak. Dödsslaget är en helt annan. Det var därför vi smällde av när du fick syn på bilden. Vi visste inte om du var al-Qaida.”

Och på så sätt hade Guys liv tagit sig en ny underlig vändning. Skulle han vara en dans- och kampsportsinstruktör på dagarna och en hemlig agent som infiltrerade en hittills okänd paranormal enhet inom al-Qaida på nätterna?

Under veckorna som följde höll Guy och jag kontakten.

”Jag har träffat folk från en annan avdelning”, berättade han under ett samtal.

”Departementet för inrikes säkerhet?” frågade jag.

”Det kan jag inte berätta för dig”, sa Guy. ”Men de är säkra på att en av killarna som tog kontakt med mig är al-Qaida. De är säkra på det.”

”Hur vet de det?” frågade jag.

”De kontrollerade namnet”, sa Guy. ”Telefonnumret också, telefonnumret finns med på en lista.”

”Vad sa underrättelsefolket till dig?” frågade jag.

”De sa, ’Ja, jo. Han är helt klart en av killarna.’”

”al-Qaida?”

”al-Qaida”, sa Guy.

”Är du lockbete?” frågade jag.

”Det ser så ut”, sa Guy. ”Det här börjar bli lite obehagligt”.

”Du är lockbete”, sa jag.

”Jo du, Jon”, sa Guy. ”De där underrättelsemänniskorna, de tror att jag är en hund. En *hund*! Jag sa till dem, ’Jag har familj’. ’Ja, ja’, sa de. ’Det är väldigt, väldigt trevligt att ha en familj.’ Vi är rena förbrukningsvarorna. Jag kommer att sluta hängande i en gatlykta. En jävla gatlykta.”

Då hörde jag hur Guys fru sa, ”hur jävla roligt som helst”.

”Ett ögonblick”, sa Guy.

Guy och hans fru hade ett dämpat samtal.

”Min fru säger att jag inte borde prata så här i telefon, jag lägger på nu.”

”Håll mig underrättad!” sa jag.

Och det gjorde Guy. Allt eftersom de olika planerna för att snärja en möjlig paranormal underavdelning av al-Qaida förändrades höll Guy mig informerad om vad som var på gång. Plan A var att Guy skulle bjuda in de här människorna till USA. Sedan ändrade underrättelsemänniskorna sig och sa till Guy, ”Vi vill inte ha dem här”.

Den mycket mer riskabla plan B var att Guy skulle resa till deras hemland. Han skulle lära ut tämligen lindriga parapsykiska krafter och rapportera om allt han såg och hörde.

”Inte en chans i helvete!” sa Guy.

Plan C var att Guy skulle träffa dem på neutral mark – kanske London. Eller Frankrike. Plan C passade alla parter och verkade vara den lämpligaste vägen.

”Jag skulle fanimej verkligen vilja ha dig här”, sa Guy.

Guy skickade ett utdrag ur ett mejl som han sa fullkomligt säkert kom från en al-Qaida-agent.

Det löd:

Män som stirrar på getter

Kära sir Savelli

Jag hoppas ni mår bra och är i god form. Jag är uptagen med mitt mäster skap mitt mäster skap går framgång rikt. Sir Savelli vänligen berätta mig om jag anmäler mig för medlemskap i ert förbund vilken är procecen ge mig alla detalj.

Och det var det hela. Det verkade som om ett av två möjliga scenarier växte fram. Antingen var Guy mitt i en sensationell blåsning, eller så var en aningslös ung entusiast som bara ville gå med i Guys kampsportförbund på väg att skickas till Guantanamo. Det enda vi kunde göra var att vänta.